

Александър Тюрин
Техноживот. Начало

Пролог. 2081 г., развлекателен канал за техноличинки

– Мили деца. Днес е трудно да повярваме, че само преди петдесетина години разумният живот на нашата планета е бил съвсем друг. Това е бил страшен свят, разумът се е приспособявал към него, зависел е от чуждата за него природа. Той е бил затворен в рамките на *статистическия модел*, без да знае крайните състояния на своето развитие.

Трудно ви е да повярвате в това, защото днес ние сме едновременно и природа, и планета.

И макар че ние отхвърляме случайността, нашата история е започнала от един щастлив случай, известен като „изненадата на 2031 година“.

Космическият флот, предназначен за мащабно тераформиране на Марс, на 1 март 2031 г. внезапно се оказва на ниска околоземна орбита. И в 12.00 по московско време пристъпва към *космическа сеитба*.

Спорите на техноживота заразяват територията на Русия, а след това и останалите тогавашни страни. За щастие нищо не е ограничавало растежа на технорзите през следващите седем денонощия...

Сцена 1.

Изглежда, миризмите сега му пречеа дори повече от шумовете.

Прегорели картофи, тютюнев дим, водка. Майка му не вярва, че той усеща пиянския дъх на Стасик, който лежи зад стената на продънения си диван.

От всички пори на Стасик лъха на водка, заедно с миризмата на пикня от сто години непрания панталон. Майка му казва, че повишената чувствителност към миризми е първи признак на шизофренията.

Не, шумът също му пречи. Тая музика от три груби ноти разбърква като лъжица мислите в главата му.

Стасик, естествено, е забравил да си изключи телевизора, залепен направо към стената.

Добре ще дойде сега една грейка на шията, да стопли сбръчканите кръвоносни съдове, но да се ходи до кухнята за гореща вода е опасно. Марина Аграфъоновна е изровила томахаваката на войната, я как гърми с тенджерите.

Върху лицето на твореца, което не се отличаваше нито с красота, нито с мъжественост, имаше драскотини и дори синина. Мария Аграфъоновна го трясна вчера. Само че не със свръхлек поливъглероден тиган, а с дъвен, килограмов.

Отляво трептеше екранът – с пореден издателски отказ. Неучтив. Само от шест думи. „Скъпи Андрюша, не ни губи времето“. Неговата научно-художествено-философска книга щеше да се казва „Техноживот. Том първи. Революция“.

Сега остава да пусне и текста, и картинките в тихо плаване из мрежата, където от тях лениво ще отгризват парчета професионалните хиени-плагиатори.

Отдясно доживяваше дните си изкривена библиотека, напомняща геологичен разрез: отдолу енциклопедии, трамбовани до плътността на гранит, отгоре – напластени вехти списания. Днес беше трудно да се намери смисъл в тази библиотека – чипът, вграден в зъбната протеза, събираше цял порядак повече информация. Впрочем отстрани бяха закачени пожълтели снимки на родители и прародители, лепнати върху вехт картон. За прабаба си баронеса фон Урман беше чувал, че самият Николай Гумилев¹ ѝ бил подарил книжка със свои стихове. Сигурно след

---

1. Руски поет от началото на XX век.

като я е лишил от невинност в някой кабриолет. В този шантав род не можеше и да бъде другояче.

Андрей Граматиков погледна другия екран и се прозя.

Там шаваха разни неща, напомнящи кълба и мехури. Това бяха атоми, групи атоми и молекули. Ръцете на Андрей в дигитални ръкавици манипулираха структурата на веществото. Ръцете усещаха привличане, когато атомите можеха да се съединят, и отблъскване, когато явно не се понасяха взаимно. Освен това с ръкавиците Андрей усещаше трептене, друсане и други вибрации, символизиращи различни качества на химичните връзки и електронните обвивки.

И това не беше игра във виртуално пространство.

На масата стоеше чиния. В нея – нещо като бульон, сякаш с жълти лекета застинала мазнина. Колония от техноклетки.

От обемистия – колкото цяла сапунерка! – компютър към чинията водеха няколко световода, всеки от който свършваше с фулеренов чип, напомнящ лъжичка. Лъжичките бяха залепени към края на чинията с лейкопласт.

Чувствителността беше силна страна на Андрей Граматиков. С нейна помощ той можеше да направи повече, отколкото е по силите на трима випускници на престижни университети с пределно остро абстрактно математическо мислене.

Но в същото време чувствителността му пречеше.

Вражеските звуци и миризми все по-мощно пробиваха стената. Марина Аграфъоновна сякаш удряше с копита. Стасик явно бе преминал във фаза на трупно разложение. Зад прозореца някакво момиче крещи, сякаш го изнасилват. А може би наистина го изнасилват? Навън зимата е към края си. Почернелите остатъци от сняг напомнят кариесните зъби на Стасик. Пфу, пак този Стасик.

Още един цял ден е загубен. И утре колонията техноклетки в чинията ще загине – той няма мангизи да купи супрамолекулни компоненти от Вовка, който в тъмните дъждовни вечери се мотае около културния дом „Крупская“. От коя ли лаборатория краде Вовка тези ценни реактиви, за да ги продава после за грошове? Само че утре няма да има грошове дори за половин кило синтетичен колбас със скромнен етикет: „Колпинска нанофабрика за преработка на канализационни отпадъци“.

Жал му беше до сълзи и за собствената му глава със застинало в нея кълбо мисли, и за прабабата баронеса, и за всички останали предци, станали жертва на някакво там развитие на производителните сили.

Андрей Граматиков погледна още веднъж обиденото лице на

прабабата, и ръката му в цифрова ръкавица докосна трептящите атомни топчета...

Но изтощеният мозък вече не се подчиняваше на стимботовете. Ви-наги става така, когато прекалиш с тези мънички негодници, помпаши синапсите по-яко от всякакъв ацетилхолин. Тежко, като бронирани щори на магазин, се отпуснаха клепачите. Очите сякаш се потапяха в бу-щаш мрак. А когато Андрей отново ги отвори...

Колонията растеше! Конгломератът от наномашини се обаждаше на повикванията от потребителския интерфейс.

За миг съзнанието на Андрей с огромна готовност се очисти от съ-ня – и той видя градовете на бъдещето. Живи къщи, подобни на гигантс-ки анемони, корали, радиоларии, живи тротоари, също като огромни змии, живи машини. Машини, освобождаващи от гнета на тъпата мате-рия. Не производителни сили, а техноприятели, които те обичат, гледят, бършат ти носа...

А чудото в чинията беше символ на цялото това бъдещо великоле-пие. То беше зародиш на цял бъдещ свят.

Андрей доближи пръст до зеления пъпчив израстък с мънички бели косъмчета – израстъкът леко се надигна... Косъмчетата се оказаха ку-кички и се впиха в кожата му.

Появиха се три капчици кръв. Андрей дръпна ръка, но не с възму-щение, а с благодарен трепет, също както башата възприема първото ухапване на мъничкия си син.

Това е нормален метаболизъм. Колонията вече се храни като всич-ки прилични живи същества – с готова органика, която окислява до вода и въглероден двуокис. Задачата „бъди жив“ се разпределя на милиони подзадачи, които се решават от нанокompютрите в ядрата на техноклетките...

Звънна телефонът – стар, мазен. Андрей хвана слушалката и викна:

– Мамо, то живее! Расте, храни се.

– Аз не съм майка ти, аз не умея да пържа кюфтета – гласът в слу-шалката беше млад, кадифен, а не старчески и дрезгав.

– Да, извинете, всичко е ясно, сбъркали сте номера. На този теле-фон звъни само майка ми, защото тук живее едно малко момченце със сополи от отработени стимботове.

– Извинявай – каза момичето, – но ако съдя по гласа, ти не си момченце.

– Е, да, аз съм на трийсет години. На моята възраст Саша Македон-ски вече е бил обработил Персия и Индия по пълната програма.

– Кой расте, кой се храни? Мушкатото ли?

– Това... трудно е да обясня, това е нещо, което преди го е нямало.

На другия край на линията понижиха глас.

– Да, наистина съм сбъркала номера. Всичко хубаво. А, честит празник.

– Какъв празник?

– Ден на защитниците на родината.² Всичко хубаво.

Чу се сигнал, гласът изчезна, прибора се в прекрасния сияещ свят на диамантените кули на Василиевския остров или в уютните кафенета в старохоландски стил на Петроградската страна...

Андрей разтри треперещите си ръце. Как е устроен човекът? Несериозно е устроен. Малко му е чудото в чинията. Спрялата да цвили и да удря с копито Марина Аграфъоновна – и това му е малко. Дай му на него още в деня на защитниците на родината зеленоока красавица с кадифен глас и рижа коса до задника.

Телефонът звънна отново.

– Да, мамо, слушам.

– Аз не съм майка ти – гласът от татък беше все същият, млад и кадифен. За секунда Андрей си помисли, че това е чат-бот, успешно преминал теста на Тюринг.

– А, сигурно пак сте сбъркали номера.

– Първият път го сбърках, но сега ми стана интересно за онова... онова, което преди го е нямало. Още повече и денят е подходящ.

---

2. 23 февруари – празник на армията в Русия.

Сцена 2.

Тя не беше нито зеленоока, нито рижа. Вера се оказа изящна брюнетка. Стилна. Само едната фотонична татуировка колко струваше – сякаш змийче от изумруден огън пълзеше по ръцете ѝ. И първото чувство, което усети Андрей Граматиков при срещата със стилната Вера, беше срам.

Колкото и да чисти и подрежда, квартирата му така и си остана ужасна. Биополимерният парцал-мърсояд по-скоро размазваше, отколкото бършеше. Вярно, Андрей изби с мухобойката всички рекламни мехури със спам (само да отвориш прозореца – и долети цяла сюррия мехури). Но от тях останаха светещи струйки по стените, тия макромолекули са много жилава гадост. Вярно, взе назаем от Константин Петрович водопад с течен хелий, течащ нагоре като в картините на Ешер. Но на фона на издраните тапети той изглеждаше абсолютно нелепо – като фрак върху клошар. И металорганичната статуетка на момиче, винаги готово да замахне с греблото, ако го чукнеш по задника, вече демонстрираше не чудеса на молекулната механика, а просто лош вкус.

Впрочем брюнетката оцени снимката на прабабата.

– Стабилно. Състарена хартия. И гаджето е хитро изтупано.

– А това е прадядо ми.

– Точно такива мустаци ти трябва – каза тя, – ако не ти растат, ще ти намеря готин геночип.

Тя така си остана на „ти“ с него. Макар че според Андрей това по-скоро свидетелстваше за пренебрежение към неговата личност.

– А сега разкажи за твоето чудо-юдо – помоли Вера.

Той разказваше и разказваше, макар да разбираше, че не бива. Не бива да разкрива на странични хора онова, което още не си е изяснил напълно.

– ...Това в чинията, разбираш ли, е ново поколение нанотехнология. Не просто стадо наноботи и нанокмютри, които сглобяват молекула по молекула някаква конструкция, а после тихо отиват на боклука. Това при мен е колония от умни техноклетки. Какво колония, това е за една бройка организъм, способен да расте, да се размножава, саморазвива и самосъхранява. Разбираш ли, аз с моя интерфейс уча конгломерата от техноклетки да мисли, да прави всичко красиво и правилно, по-добре, отколкото в природата, да не изпада в тъпия метод на пробите и

грешките.

– За тая мътилка в чинията ли говориш? – уточни Вера и красивите и устни се свиха в гримаса на неразбиране.

– Тъкмо това, аз искам тази мътилка в чинията да не ни е чужда, да може да общува с нас, да ни разбира. Сигурен съм, че тя вече ни чувства, а скоро вече ще мисли за нас.

– А какъв си ти по образование? – Вера прокара пръстче по ризата на Андрей, и то така, че всичките му вътрешни органи (и някои от външните) застанаха в стойка „мирно“.

– Аз? – обърка се той. – Никакъв. Малко програмист, малко лингвист, малко художник. Виж там, на стената, моя аниме-картина: „Лаокоон и синовете му се борят с компютърни червеи“. С микросхемна боя съм я рисувал.

– А, аз помислих, че това е схема на канализацията... Но ти не си математик, нали? Трябва ли ти математик? Да, определено ти трябва, според мен.

И Вера вече набираше някакъв номер, не на мазния черен телефон, а с пръсти, през скин-интерфейса. Това леко обиди Андрей. Не е минал и половин час, а тя вече се разпорежда...

Вера се разходи и покрай прашните рафтове на библиотеката му.

– Я колко книги! Андрей, а колко ти трябва, за да те имат за стабилен пич, там в твоята компания?

– Аз ще направя чай – изтърси Андрей. – Дори имам пирожки, почти пресни.

– Извинявай, ама аз никога не пия на гости. Може да се нагълтам с разни гадни ботове...

Стана малко неудобно от липсата на общи теми за разговор, но тогава изтрещя звънецът на вратата и в коридора се понесе звучният глас на Марина Аграфъоновна.

– Защо не отворяш, Андрюха? Какъв си ти, че да си вириш носа? Панталонът ти и той е от магазина за втора ръка дрехи при градската морга...

На прага на квартирата стои представителен мъж, също стилин, върховете на космите му намигат благодарение на фотониката, и куп парфюмерия е изсипана върху него, афродизиаци за жените и всякакви такива. Под ухото – куплунг за неврокарта, така уж е прието сред програмистите. С тежкарско шалче на шията. На шалчето – бронзесто насекомо, египетски скарабей. Шава, бръмбарът биополимерен. А до мъжа стои бледо момиче, нелишено от миловидност.

– Аз съм Боря. А това е Лена – мъжът представи влезлите. – Верка не я виждам, да не си я скрил в гардероба?

– Влизайте – Андрей махна несъсредоточено с ръка.

– Ще влезем... – Боря решително пристъпи напред и едва не се подхлъзна в локвичката, оставена от котката Мурка. Марина Аграфъоновна възмутена се хвърли в защита на „бедното животно“, на което представителният гост би хубав шут.

И макар че появилият се Борис само размени няколко бързи погледа с Вера, Андрей веднага помисли, че двамата ги свързва нещо сериозно.

– Ей, геният, къде ти е чинията? – без да се отклонява от курса, гостът Борис уверено пое към масата. Извади от джоба си цифрова ръкавица и затрака по виртуалните клавиши.

– Чакайте да ви обясня.

– Сам ще се оправя, не съм чак такъв тъп, дай описанието на интерфейса – каза Боря. – И не се шашкай де, аз загрявам всичко от раз.

Без да гледа, той му подаде визитна смарт-карта. „Борис Емелин. НАСА, руски филиал. Марсиански проект“.

– А аз съм Андрей Граматиков.

– Да не лъжеш? „Материали с нужните свойства, молекулярни машини с програмируеми функции – всичко това е хубаво само за корпорациите. Защото огромната цена на разработката може да се включи в стоки, които преди са стрували центове. А на нас, хората, ни трябва неоживот, за да ни спаси от самотата“. Е, как ти се струва? Знаеш ли кого цитирам?

– Знам, мен. – Андрей прочете ехидност в очите на събеседника си и отново се почувства адски неудобно.

– Така се получава, господин Граматиков, че запомням най-глупавите фрази. Неоживотът не ни трябва на нас, хората. Ние и така сме си добре, защото работим в корпорациите. Неоживотът ти трябва на теб.

Сцена 3.

– Знаеш ли, Лена, защо нищо не излезе от наноасемблерите за материални обекти? Тоест излезе, но от лайно се получава лайно, ако ще да разместиш там всичките молекули. Да, вече можем да управляваме материята на молекулно ниво. Правим свръхяки нанотръбички за орбиталния асансьор, екзоскелети с дебелина на найлонова торба, за да минават войниците през огън и вода, абсолютно лепило, за да залепнат навеки вражеските танкове, бляскави диамантоидни ципи за надуваеми небостъргачи, гнусни и калорийни синтетични колбаси за бедните. Да, разбира се, нашите медботове са майстори на генните операции за увеличаване на члена или бюста. Но в живота, например на съседите на Андрей, практически нищо не се е изменило през последните двайсет години. А знаеш ли защо? Те не искат да плащат за чудесата. А за шиш ще получиш също шиш...

Докато говореше, Борис преглеждаше описанието на програмния интерфейс и май губеше повече време за превъртане на текста, отколкото за четене.

– Леночка, как я виждаш тази функция?

И Лена, която преди минута се хилеше лигаво, изведнъж се захвана да коригира в графичния редактор „фазовият портрет“ на цялата технобиологична система.

А Боря, без да прекъсва работата си, продължаваше да раздува:

– Значи ти, бароне, си решил да промениш света?

– А ти защо мислиш така? – възмути се накрая Андрей.

– Насън ми хрумна. А сега седни по-близо. Не ти ли се струва, че твоят техноживот се готви за качествен скок не на теория, а на практика?

Борис Емелин действаше по-силно от всякакъв стимулатор. Той извади от папката си плосък сървър – ето това е апаратура! – квантов компютър на чиста спинтроника.

След час-два съвместна работа Андрей разбра, че онова преди е било просто късмет, а сега вече наистина е постигнал успех.

Мазните петна в чинията се превърнаха в нещо като пача, с форма на медуза. Медузата се приближаваше към органика, към светлина и топлина.

– Сега тази твар наистина те чувства, а може би дори те вижда.

Представям си какъв зверски апетит има.

Сцена 4.

В три през нощта Борис и Лена легнаха на матрака под масата и противно на очакванията заспаха веднага. Вера и Андрей останаха на изтърбушения диван. Това още по-трудно му се побираше в главата, отколкото бурният растеж на колонията техноклетки. Сега има толкова приятели... Половината нощ той гледа лицето на Вера. Лунната светлина се лееше по блестящите ѝ коси, превръщайки ги в живо сребро.

Заспа чак призори. А когато се събуди, новите приятели ги нямаше. И никаква бележка не бяха оставили.

Някаква миризма внезапно атакува носа му – по-точно липса на миризма. Той подуши въздуха и разбра, че Стасик мирише другояче, различно от вчера. И Марина Аграфъоновна не хърка, не всмуква кубически метри въздух и не го издиша обратно, обогатен с въглероден двуокис.

Стаите на Андрей и на страшната съседка бяха разделени от стена, която в значителна степен се състоеше от врата, закована и облепена с вестници още през 1918 година.

Пътечка от лепкава слуз се точеше от чинията по масата, увисваше до пода, нататък вървеше по изтормозения паркет – и направо под вратата.

Веднъж Андрей беше ходил в стаята на Марина Аграфъоновна. На Нова година, когато му беше съвсем скучно. Измъкна се насила чак вечерта на следващия ден. Марина Аграфъоновна – жертва на опити по партеногенеза – никога не е имала баща. Затова е такава агресивна...

Андрей излезе в коридора, изкашля се и почука на вратата на съседката. Никакъв отговор, никакво мърморене или вик. Почука още веднъж, събра смелост и отвори вратата.

Жената лежеше на кревата и ѝ липсваше... скелетът. А също предишният обем. Марина Аграфъоновна се беше смалила около три пъти и приличаше по-скоро на детска играчка.

– Те ще я върнат – каза Стасик. Ще върнат, значи, и кокалите, и водата. Когато позволи обстановката. Тия медузи са честни. Няма какво да се плашиш, вода колкото щеш. Клетките на Маринка са консервирани с глутаралдехид, а вътрешните течности са заменени с метапропиленгликол.

Андрей се обърна по посока на гласа и добре, че веднага се

издрайфа.

Отпред Стасик беше прозрачен. Най-зле изглеждаха не екскрементните маси в долната част на чревния тракт, а това, което се намираще зад челната кост. Мозъкът му беше червив. Като повърна, Андрей разбра, че мозъкът на Стасик е сякаш в опаковка, по която пробягват вълни. Не червеи, а леки вихрообразни изменения, преливащи в сиви и розови тонове. От това главата на Стасик напомняше купа с плодове сладолед.

– Разбираш ли, мен ме напопах с глицерин някакъв, всяка клетка. Няма си друга работа. Аз първо не исках, но те ми обясниха, че това е почти спирт, и се съгласих.

Андрей се отпусна на стола – беше му полекнало – а после скочи като ракета. Какво седи тук? Трябва да направи нещо. Трябва да спре кошмара.

Сцена 5.

Телефонът в стаята му от омаслен беше станал гланцов. И това беше плюс. Минус беше, че нямаше връзка. Нито с милицията, нито с ФСБ³, нито с депутатата не можа да се свърже Андрей – въобще с никой.

Добре, значи сам трябва да отиде дотам. Но трескаво проведената финансова проверка показва, че не се събират дори дребни за билет до приемната на ФСБ на Литейния проспект. Нищо, значи пеша, само да не стои и да не чака.

Андрей се хвърли към антрето. Оцени външния си вид в мътното огледало. Не, първо в банята, поне да си измие лицето, че така току-виж го взели за клошар.

В банята се оказа много задушно. Като се изкъпеш, при лоша вентилация винаги става така. Но тук никой не се беше къпал от вчера. И едва ли някой щеше да се изкъпе в близко време. Ваната беше заета. Изпълнена до края от безформено същество, техноорганизъм, от който се отделяше топлината. В сочната му мека маса преобладаваха сиви и розови оттенъци. Освен меката маса се виждаше и скелет от калциеви иглички – спикнули.

Между спикнулите сякаш се точеха нишки – явно информационни линии. Тук- там нишките са сплетени във възли – хъбове. Виждаха се и разни неща, наподобяващи пъпки и чашки – размножителни органи, гонофори...

Чак сега Андрей забеляза, че от стаята му към ваната води слузеста пътека – без съмнение по нея беше пълзял техноргът. Истинска пътека на войната. И сега техноргът бодро се катери по тръбите нагоре, насища се с железни соли и явно се цели към следващия етаж.

Когато Андрей усети нещо лепкаво на дланите си, между сърцето и стомаха му се образува черна дупка. Подуши с едната ноздра, после с другата. А, това е всичко на всичко пот. Без паника! Сега лека медитация, „аз съм на плажа, топли ласкави вълни се плискат по тялото ми, влизат в устата, в носа...“ Пфу, пак гадости. Андрей опита да се съсредоточи.

Никой не е отменял закона за запазване на веществото! Дори ако тук са костите на Марина Аграфоновна, те явно са недостатъчни. Стоп, на закачалката висят джинси. С такива май дойде Лена. (Слава богу, не

---

3. Федерална служба за безопасност.

Вера.) Тежкарски джинси, с втъкани нанотръбички и нишкокомпютри, контролиращи степента на прилягане към задните части...

Пак мислите текат не накъдето трябва. Няма ли и в неговата глава същата „червивост“ като в шамандурата на Стасик?

Андрей се олюля, усети как се подгъват коленете му.

Но ако беше така, той вече нямаше да мисли за такива работи...

Какво остава, бегом марш към най-близкото отделение на милицията? Там може да не го разберат, може нещо друго да стане – да го тикнат в маймунарника⁴ или да го включат с невроинтерфейс към главния компютър на МВР с цел разкриване на престъпни наклонности, нужни за участие в нанохакерска групировка.

А докато стигне до приемната на ФСБ, в целия блок ще се случат маса непоправими и необратими неща. Необратими.

Андрей се върна в стаята си.

Сега му се стори, че всичко е придобило гланцов оттенък. И мебелите, и тапетите, и снимката на прабабата.

Стараяки се да не се озърта наоколо, той се хвърли към компютъра. На разбиратели в теорията на необратимите процеси се правеха несъществуващата вече Лена и може би все още съществуващият Борис.

Самият Андрей използваше готов пакет за фрактална алгебра, докато Лена ръчно изменяше алгоритъма на развитие, подгонваше началните и граничните състояния на технобиологичната система.

Нелинейни процеси в многомерно пространство – и ръчно преправяне на алгоритъма!

Но хайде стига с чуденето – какво става с крайното състояние, с атрактора?

Андрей затрака по безплътните клавиши на виртуалната клавиатура и скоро усети как по гръбнака му се стича пот.

Тази кучка беше бръкнала в най-скъпото му. Тя беше задала на техноживота нов вектор на еволюция! Към устойчиво състояние с много малка вероятност. Към крайно състояние на напълно отворена система, която черпи енергия от произволни достъпни източници за преодоляване на ентропията.

За щастие тази траектория е необратима само в математическия модел.

Андрей ще изтрие атрактора на Лена, ще презареди от метакристалната памет предишните начални условия, след което остава обикновена

---

4. Килия за предварителен арест.

работа за програмист от средна ръка. Да се извикат интерфейсите на всички класове в системата и да се зададат нови параметри на функциите.

След половин час работата беше свършена. Андрей приглади назад мокрия си перчем. Тапетите загубиха гланц, пихтията във ваната взе да засъхва, от нея се показаха игли и увехнали пъпки.

Засега той реши да не ходи в стаята с Марина Аграфъоновна. Защо да оставя още следи, нали ченгетата незабавно ще напръскат стаята с наноботов аерозол и ботчетата ще затърсят за сканиране ДНК-фрагменти по всички повърхности...

Сцена 6.

– Ей там, викат те да се чатнеш – иззад гърба се чу гласът на Стасик. – Пусни она чат-клиент, с фентъзи-аватарите.

Така, главното е Андрей да не се шашка от това чудовище. Стасик и преди беше ужас от районен машаб.

– Стас, сега нямам мрежа. Дори обикновеният телефон не ми работи.

– Сега работи, бас хващам.

Стасик протегна ръка (с прозиращи под кожата розови мръвки месо) и натисна няколко клавиша на обикновената клавиатура.

Мигом на екрана възникна магьосникът Мерлин, намери холографското разширение и пристъпи напред в стаята. На шапката му имаше същата емблема като на смарт-картата на Борис Емелин. Руското отделение на НАСА.

– Поздравявам те, сине мой, ти си милиардер – каза вълшебникът.

– Боря, вие ли сте? Какви ги говорите? Може и милиардер да съм, но на вас ви предстои любопитен разговор със следователя. Аз нямам намерение да отговарям за вашите золуми.

– Сега имаш от порядъка на десетина милиарда в твърда валута. И макар че твоят метод за програмно-художествено отглеждане на технорзи току-що е излязъл на борсата, вече всички „бикове“ купуват. Ето, виж растежа на котировките. Погледни де, тук в огледалцето в ръката ми, там направо хималайски върхове се отразяват.

– Не разбирам за какво говорите, Боря. Всеки може да нарисува хитра графика. Заради вас загинаха Лена и Марина Аграфъоновна, и... какво е станало с Вера?

– С Вера всичко е наред, сега е в казиното, играе на едро, предполага, че ти ще и плащаш сметката. Лена, Лена... Чакай да си спомня. Аха, можеш да я изтриеш от списъка на загубите в жива сила, тя е конструкт, така да се каже. От горе до долу – тънкостенни материали. И процесорът – в джинсите. Затова не съм и пуснал ръка нито веднъж. А Марина Аграфъоновна ще я върнем към активен трудов живот, ако поискаш. Но лично на мен тя не ми харесва. Впрочем забрави да попиташ за Стасик. На него му е кеф... И въобще, избери си от архива някаква аватара, че на моя екран си един такъв скучен и сив.

Андрей с мъка набра въздух. Главата го целеше страшно. Никога

преди не се беше чувствал такъв затъпял. За цялата сутрин от прозореца не беше влязъл нито един рекламен мехур. Пирожката, недоядена вчера от Борис, прошепна: „Ти ще ме изядеш ли накрая? Или може би – аз тебе?“. В нея имаше вграден прост микрокомпютър на белтъци и захари, но думите прозвучаха зловещо.

– Вие сте математик, а не брокер – провлачи объркано Андрей.

– Да, математик съм, умея да броя пачки. Нанотехнологиите ще влязат във всеки дом и под всеки храст, когато започнат да носят пари във всеки дом и под всеки храст.

– Не вярвам във вашите милиарди. В моя дом нанотехнологиите няма да донесат никакви пари.

– Така ли? Излез навън. Или по-добре дръпни пердето и погледни през прозореца. Само че внимателно.

Сцена 7.

На Андрей му секна дъхът, и то с такава сила, че той едва не загуби съзнание. Отдолу нямаше нищо. Само пухкави облаци. Отгоре – тъмно-синьо небе. Отстрани... Фрагментът от жилищния блок беше взидан в скала, приличаща най-много на гигантски диамант. Но този диамант беше по-лек от въздух, навярно „скалата“ беше направена от диаманто-идна ципа и надута с хелий.

И макар че височината беше смайваща – никакви пориви на леден вятър.

Сега гласът на Мерлин идваше направо от първаза на прозореца:

– Недей се навежда много. Приятният средиземноморски микроклимат се осигурява от вихрови наностати с вандервалсово задвижване. Както можеш да се досетиш, това удоволствие струва майка си и баща си.

Но дори ако стаята сега витае над облаците, звездите все пак не трябва да са толкова ярки...

– Не бой се, момчето ми, не си във виртуала. Забележи, цветът е естествен и няма никакви ръбове между графичните елементи. А мигациите работи отгоре съвсем не са звезди, а кораби от марсианския флот – знаменитите сеялки. Какво правят на такава ниска орбита ли? Сега ще видиш.

Освен висящите звезди Андрей забележа и падащи такива. Стотици от тях летяха надолу, оставяйки сякаш леки драскотини върху небосвода.

Една от тях прелетя сравнително близо до прозореца му. Тя напомняше пръчка или по-скоро перо.

– Да, да, това е пенетратор. Зареден със спори на живота, измислен от теб.

Андрей все още таеше последна надежда, че „магьосникът“ лъже. Но тогава облаците отдолу се разпръснаха, образува се широка пролука. По блясъка на водата и очертанията на брега той разбра, че отдолу е Петербург.

По-точно – трябваше да бъде Петербург.

Но на мястото на града Андрей видя стъбла, клони и пневматофори на грамадни технорзи – с размери на атомни гъби.

– Вижда ли се? Значи си късметлия, господин Граматиков. На този

етап се отделя много въглероден двуокис, съответно и облаците са погъсти. Тези твои технорзи, техномедузи и технохидри за едно сядане преработиха целия ненужен град-герой, който изяждаше повече дотации от бюджета, отколкото произвеждаше продукция. Всички бюджетни служители и пенсионери естествено са приведени в състояние на компактен биостазис, горе-долу като Марина Аграфьоновна. Виж, там на изток вече расте нов километров технорг. Това е международен търговски център. Хидра на световния бизнес.

Хидрата на световния бизнес доста напомняше домовете-корали и анемони, за които неотдавна мечтаеше Андрей. Но сега това изглеждаше като кошмар, от който няма излизане.

Андрей чу как отзад се отваря вратата и се обърна с надежда, че сега ще влезе майка му и всичко ще се изясни.

Отзад стоеше прислужница във вид на негърка и виновно клатеше глава. В надреалността над главата светна идентификатор:

„Нанострукт модел S. Потребителски интерфейс – стандартен. Емоционална матрица – положителна“.

А зад прислужницата настъпваше Вера, за щастие без надпис.

– Помолих тази миси да почака, но тя не се съгласи – заобяснява изкуствената негърка.

– Мили мо-ой – проточи Вера, сякаш в нея се плискаше цял литър шампанско.

– Аз не съм мил, а дявол знае какъв. Аз погубих бюджетните служители, а може би и цялото човечество.

– Андрюша, ти никога не можеш да се докоснеш до цялото човечество.

Тя се плъзна между ръцете му. Почти като змийче. Демонстрирайки нагледно предимствата на прекия телесен контакт пред абстрактното общуване с бюджетните служители.

– Разрешете да напусна – каза негърката и сякаш се всмука в пода. Направо от стената израсна клон, на него висяха ябълка и портокал.

Да, всичко започна от Вера. От нейното обаждане.

Косите и са толкова ароматни. Слънчев лъч играе върху миглите и тъне в черните зеници. Тялото и е като пружина – събаря те. А на Андрей толкова и му трябва. Със защитата на родината нищо не излезе, какво друго му остава за защитаване?

– Кодът за активация – каза тя.

– Какво?

– Ами в твоя програмно-художествен интерфейс има закрит раздел,

касаещ половото размножаване на технорзите – каза тя, продължавайки да танцува между ръцете му. – Ти само си спомняй и кодовете ще се предават на моя скин-интерфейс.

– Но защо сега?

– Защото отдавна не сме се виждали с тебе...

Той отдръпна ръце.

– Кой ден сме днес?

– Осми март 2031 година. Празник на жената. Ден на любовта, цветята и половото размножаване на технорзите. Ще ми подариш ли кода за активиране?

– А... мога.

Той започна да вади от паметта си образи-кодове и изведнъж усети... че го наблюдават. Наблюдателят е вътре в него. Наблюдател е самият той и същевременно не е той. Андрей чувстваше това както преди усещаше най-слабите миризми. Правилно казваше майка му, че е за една бройка шизофреник.

Осми март. От сутринта на 23 февруари до вечерта на 8 март са го дезасемблирали и асемблирали, опитвайки да издърпат нужната информация. Но наноботите-дезасемблери, разглобяващи мозъка му, така и не са намерили нужния им код – нали човешката памет няма формат.

Кодът за активация е картинка, която той трябва да нарисова в главата си.

Над главата на Вера в надреалността изникна надпис.

„Нанострукт модел К. Потребителски интерфейс – стандартен. Емоционална матрица – отрицателна.“

Андрей отстъпи една крачка от учудената Вера и забеляза как изпод ноктите и изскачат едва забележими сини змийчета – мономолекулни остриета. След което се обърна и се хвърли към отворения прозорец. Отскочи встрани – едно змийче изсвири покрай ухото му и се заби в снимката на прабабата. Пътят назад е отрязан – значи скок напред. Бездната се разтвори пред него. Той затвори очи. Главното е да не се плаши от нищо, нали вече е умрял.

Нещо го подхвана и го понесе. След миг разбра, че го носят собствените му криле. Не беше сбъркал: техноживотът вече беше вътре в него. Техноживот, неподвластен нито на него, нито на Борис Емелин. Но времето не стигаше. Тялото му, подсилено с колония техноклетки, бързо изгаряше жалките мастни натрупвания. Енергията щеше да стигне за пет минути. Грамадните технорзи долу вече бяха влезли във фаза на половото размножаване. На полусферичните им върхове набухваха чашките

на женските гонофори.

Изад облаците изскочиха два полицейски флаера и два факела обозначаха стартиралите ракети.

Андрей се стрелна надолу като камък и чак преди самата повърхност на технорга разтвори криле.

Двете ракети се врязаха в меките части на технорга и се взривиха някъде в дълбочина – на повърхността изригнаха гейзери пара.

От изток идваше някакъв облак. Конкуренти, мина му през главата. Летящи полови особи, избълвани от мъжките размножителни органи...

Важен е не само кодът, но и мястото на активация, което също е включено в образния код.

И макар че всички мазнини в тялото му бяха практически изгорели и кожата се бе опънала върху костите, заплашвайки да се скъса всеки момент, Андрей изведнъж усети необикновена лекота и направи лупинг.

Картината се дорисува. Отдолу се виждаше чашката на женски гонофор, едно към едно напояща детско креватче. „О-ох!“ – изръмжа Андрей и пикира надолу.

КРАЙ

© 2004 Александър Тюрин

Александър Тюрин
, 2004

Източник: К-Е-Ф, <http://tyurin.mars-x.ru>, <http://www.rusf.ru/books/198.htm>)

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/29>]